

ΒΙΒΛΙΑ ΣΤΗΝ ΥΔΡΙΑ

1. Θ. Κακριδής: Νεοελληνικές μελέτες.
1. Το ανάκλουθο και ο νόμος της έλευ-
θερίας της λέξης. 2. 'Η επαναστροφή
('Η Βιβλιοθήκη του Φιλολόγου άρ. 12,
'Αθήνα 1976)

'Ο σοφός Δάσκαλος προσθέτει ένα ακόμη ση-
μαντικό έργο στη φτώχη μας ελληνική βιβλιο-
γραφία, άλλο ένα υπόδειγμα επιστημονικής
εργασίας που τρέφεται απ' την οικεία μας
ζωή και δίνεται με τη γλώσσα της: μάθημα
που ο Κακριδής μας το 'μαθε καλά, συνεχι-
στής της σωστής φιλολογίας στην Ελλάδα.
Πειράζει να πούμε πως είμαστε άτυχοι όσοι
δεν τον είχαμε Δάσκαλο κι έχουμε μόνο τα
βιβλία του;

'Ο λογοτέχνης και η εποχή μας ('Αθήνα
1976)

(:Πρακτικά του Πανελληνίου Συνεδρίου Λο-
γοτεχνών υπό την αιγίδα του 'Ππουργείου
Πολιτισμού και 'Επιστημών — Τόμος άφι-
ρωμένος στη μνήμη του Γιάννη Χατζήν).

Μιχ. Γ. Μερακλής: Λογοτεχνική κριτική
I ('Εκδόσεις Κωνσταντινίδη, Μελέτη 9)

Εικοσιδύο δημοσιευμένα κι άδημοσίευτα κεί-
μενα, μέρος από την κριτική εργασία του
γνωστού φιλόλογου και κριτικού, καθηγητή
της Λαογραφίας στ'ά Γιάννενα τώρα. Στα
κείμενα κρίνονται σημαντικές ή δευτερό-
τερες μορφές των γραμμάτων μας, σύγχρο-
νοι: ο Γιώργος Σαμαντάρης, ο Γιάννης Ρί-
τσος, ο 'Αρης Δικταίος, η Ζωή Κερέλλη, ο
Κρίτων 'Αθανασούλης, ο 'Αντώνης Σαμαρά-
κης, η Νανά 'Ησαΐα κ.ά.

Γερ. Δ. Κασόλα: Χαμένοι δρόμοι ('Εκ-
δοτικόν γραφείον «Σείριος», 'Αθήνα
1972)

ΜΑΚΑΡΙΟΤΗ

Τ' άποπνύδ' δελι ώρα μαγείας
που τό γιοβλί τη φύση πλημμυρίζει.
Τό σημαντικό μακριά της έκκλησίας
γλυκόχη σιγά καλησπερίζει.

Λες κάτι όλο εδγένεια ψιθυρίζει
ή άβρότη μιās ώρας άκακίας
και μέσ στη ρέμβη έχει της έρημίας
μιά πεταλούδ' άκόμα παγινιδίζει.

Μές στη μαγεία ή ψυχή μου άποξεχνιέται
σάν άνθος δυσμικό που όλο μαδιέται...

'Γροή κι' έράσμμα σιγανά από πέρα
χαμογελώντας έρχεται ή έσπέρα
κι' άπλώνεται μιά ατέρμονη αναγάλλια
σά νά περνάει ο Χριστός, ψυχή μου, άγάλια...

ΤΡΑΓΟΥΤΑΚΙ

Με τα μύρα των άνθών
πνέει ο ζέφυρος γλυκά
και χαϊδεύει τα μαλλιά σου
τόσο - τόσο έρωτικά,

Που σιγά τα ξεχτενίζει
ό έρωτιάς μυστικά!
—Πώς τ' άποπνύδ' βραδάκι
πνέει ο ζέφυρος γλυκά!...

ΕΛΑ

'Ελα νά πάμε κάπου,
σέ μιάν άκρογιαλιά,
νά σου χαϊδεύει ή νύχτα
τά όλόξανθα μαλλιά.

Και τα γλυκά σου μάτια,
ψυχή μου, ως θά φιλώ
θά λυγνουν από ζήλεια
τ' άστέρια στο γιαλό...

Χρήστος Βασιλίδης: 'Η άθέατος όψις
(Πάτραι 1976)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΚΑΠΟΙΑ ΤΡΑΓΟΥΤΑΙΑ

Τού κλειδοκυμβάλου θή θαυμάζετε
τά λευκά και μαύρα πλήκτρα,
μόνον τη μουσική που άφίνουν
όταν ο κλειδοκυμβαλίστης,
με την όψη άπόκοσμη,
επιδέξια τά χρησιμοποιήση.

Οι λέξεις είναι όπως τά πλήκτρα,
κάθε μία άφίνει τη μουσική
που έκλεισε εντός της,
καθώς τά ανθρώπινα χείλη
ιστοροδσαν, με πόνο ή χαρά,
τη λύπη και την έλπίδα του κόσμου.

Λέξι προς λέξι ο ποιητής
συνθέτει τά τραγούδια του.

Οι γραματοδιδάσκαλοι, λοιπόν,
ας κύρουν, άνυποψίαστοι και ψυχρά,
στη σύνταξη και τη γραμματική
και όσο έχουν ευάισθητη ψυχή
ας ακούσουν έκστατικοί
τη μυστική των λέξεων μουσική.

Γιώργου Καραβασίλη: Τά ήδυπαθή ('Α-
θήνα 1976)

ΥΓΕΙΑ

Περγά περβόλια, έκκλησιες γιά νά με βρεί
κι' έχει μαζέψει ήλιους, ποταμούς και κάμπους
και στά μαλλιά της τά λιστάσια, πέλαγα,
θυμάρι, δαχτυλίδι στά σφυρά της.

Περνά βραγυγέ και φορτωμένη πυροκαυτές
με τον Ίούλιο στη γλώσσα της σπαρμένο.
Πριν φέγει θα της ανέξει κάθε μνημονιά
στο γυνιστό της να μοιράσει τη δική μου.

ΤΡΑΓΟΥΔΩ ΤΟ ΧΕΡΙ ΜΟΥ

Τυφλό περιστέρι δοκιμάζει τη φωλιά του
δταν το χέρι μου περνά στα μαλλιά σου.
Τότε το γέλιο σου σκάζει στα νερά,
τους άστεριές συγχίζει,
άλλη δροσιά φυτεύει στις πελαγοκινήμελες.
'Ακούγεται, θ' ακούγεται για δυό χιλιάδες
χρόνια.

ΤΑΜΠΑΛΩ

Τό σύννεφο γράφει
κάρβουνο στο φεγγάρι
τη μελαχρινή της περικοκλάδα.

Άνέστης Εύαγγέλου: Τό διάλειμμα
(Θεσσαλονίκη 1976)

ΤΟ ΝΕΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Βγήκε τὸ νέο φεγγάρι ξαναμμένο, έρωτικό.
και στὰ νυχτερινά νερά τοῦ ποταμοῦ δουτάει
στήν έξαψή του.

Καλό φεγγάρι, άδερφικό, πού με καταλα-
βαίνει,
έτσι πού δίπλα του, ανάμεσα στὰ νοτισμένα
χόρτα, στίς λιτές, όμοια άναστατωμένους, ξα-
γυρνῶ,
καθώς σέ περιμένω, χλωρός κι εύρωστος,
στήν έξαψή μου.

Ο ΕΦΗΒΟΣ Σ ΑΝΕΜΟΣ

Καθώς ό έφηβος άνεμος σηκώνεται τη νύχτα
και στη λεύκα μπαίνει βαθιά πάλι στο ποτάμι
κι εκείνη άνατριχιάζει σύγκορη και σπιδνται
όλα με μιάς τὰ φύλλα της κι άναρριγοῦν
κι οι πιο κρινές της ρίζες —

όμοια
μπήκα και βγήκα μέσα σου νυχτερινός,
ακούραστος,
κι άναρριγήσανε τὰ πιο βαθιά σου φύλλα.

Στέφανος Μπεκατώρος: Περιορισμένος
χώρος (Κέδρος 1975)

ΑΠΟ ΧΑΡΤΙ

Τραπέζι με πολύχρωμες τροφές. Πατέρας
μητέρα νόνη γαμπρός λοιποί συγγενείς. Χα-
ρούμενες
μορφές, άκίνητες — συμπαιγείς.
Στήν άκρη δεξιά ένα μαχαίρι κόβει τὸ φεμί.
Τὸ χέρι δέ φαίνεται. Όπως δέ φαίνονται
κι άλλα πράγματα πιο άκίνητα πιο εύκίνητα
σάν τον άέρα της κάμαρης
σάν τὸ φῶς.
Αὐτός πού είδε τη φωτογραφία

τήν Έσκιερ. Μικρά κομμάτια.
Φύλαξε μόνο ένα —

πού δεν είναι
από χαρτί.

**Γιώργος Βένος: Κι άλλη ποίηση (Κοῦ-
ρος 1976, Πρόλογος Φοίβου Δέλη)**

**ΕΝΑΝ ΚΑΙΝΟΤΥΓΙΟ ΚΗΠΟ ΜΙΚΡΟΤΕ-
ΡΟ. ΘΑ ΣΟΥ ΦΚΙΑΞΩ**

Έναν καινούργιο κήπο, μικρότερο, θά σου
φτιάξω,

για νά 'ρχεσαι νά μυρίζεις τὸ χῶμα μετὰ τη
δροχή.

Έναν κήπο με λείξεις και φωτογραφίες
κι αήια και μερομήγνια.

Έναν κήπο πού σάν όνειροῦσαι θά είναι ή
μουσική.

Έναν κήπο, πού σάν τον έπνο χωρίς έφιλά-
τες,

θά σου δίνει κοινάγιο για τις περιπλανήσεις
στὰ έκούσα πάθη.

Έναν καινούργιο κήπο, μικρότερο, θά σου
φτιάξω,

πού σάν τις μητέρες και τὰ σύννεφα,
πάντα θά σου μιλάει με γραμμές.

**Μανώλης Πρατικάκης: Οι παραχαρά-
χτες (Κέδρος, Αθήνα 1976)**

ΤΟΙΠΟ

Ταριχτημένοι δρόμοι σπαρμένοι τροχοί
τὸ φεγγάρι
μες στὰ φυλλώματα της νύχτας γυμνὸ
σάν ένα φοβερό δρεπάνι.

Είμαι μιὰ έρμηνη σωστή.

Είμαι μιὰ έρμηνη σελίδα.

Δρόμοι πού κάποτε στὸ φῶς τροχοί
κι οι πόθοι τυλιγμένοι στὸ μυαλό
μας σάν έπίδεςμοι.

Άκίνητο δρόμο
ξερασμένο στοῦς Δελφούς.

Ό 'Ηνίοχος μαρμαρωμένος
και τὰ σκουινά των άλόγων.

Γιώργος Μαρκόπουλος: «Η θλίψις τοῦ
Προαστίου» (Κέδρος)

ΤΗΠΟΤΑΓΗ

Στήν Όλυμπία

Θά 'ρθῶ κοντά σου πάλι
σάν παιδί πού τ' άγαποῦν οι γυναίκες.

Είμαι τὸ πλατὸ ποτάμι.

Στήν έρμηιά σου,
νύχονται τ' άπόγνια οι δοσχοί
νά πλένουν τη φωνή τους.